

Entrevista professional o personal?

Escrit per Carlota Montserrat Llambias
dimecres, 29 d'abril de 2015 13:05

foto:es.paperblog.com

OPINIÓ

Al llarg de la meua vida professional he fet moltes entrevistes de treball en sectors molt dispars com en el sector cultural, els serveis financers o del màrqueting. Però mai m'havia sentit tan atacada, jutjada i discriminada com en aquesta última ocasió.

Era la segona entrevista que feia per a aquesta empresa, la primera va ser tot un èxit i els encantà el meu perfil. Em van fer les típiques preguntes sobre la meua experiència professional, la meua educació i els meus coneixements d'idiomes i informàtica. Per una altra font sé, gairebé amb tota seguretat, que seria l'escollida i m'anaven a oferir el lloc de treball. Així que els havia agradat molt i em van cridar per concertar una segona entrevista. Aquesta seria l'entrevista per indagar sobre la meua vida personal. Després de més d'una hora, tornant a repetir preguntes que ja havia contestat, va arribar el gran moment:

Estàs casada? Vius en parella? Quant de temps fa que viviu junts? Voleu tenir fills? La teua parella té feina estable?

Entrevista professional o personal?

Escrit per Carlota Montserrat Llambias
dimecres, 29 d'abril de 2015 13:05

Aquestes són les preguntes que em van fer únicament pel fet de ser una dona de 30 anys. És a dir, una dona susceptible de quedar embarassada.

En aquell moment em vaig sentir entre l'espasa i la paret, perquè volia aconseguir aquest treball i no sabia com podria afectar la meva resposta. Em va agafar de sorpresa, i sobretot em vaig sentir molt incòmoda per haver de respondre a preguntes tan íntimes i personals davant d'uns complets desconeguts.

La meva resposta va ser la següent: perquè cal que sàpiguen aquesta informació personal?

Em vaig veure obligada a mentir, somriure i fer veure que aquesta situació era normal.

Però la veritat és que NO és en absolut normal ni justa. Estic totalment convençuda que si hagués estat un home el candidat a aquesta oferta de treball, no li haguessin preguntat si en els seus plans de vida preveia ser pare.

La incomoditat i frustració que em van causar aquestes preguntes van fer que em posés nerviosa, insegura i molt indignada, amb la qual cosa la resta de l'entrevista va anar malament i la meva actitud canvià completament. No podia amagar la meva decepció i disgust.

A més a més de la precarietat laboral al nostre país, de la manca de treballs dignes i ben remunerats, de la competència salvatge, de la manca d'estabilitat, etc. a partir d'ara he d'afegir a la llista de dificultats la manca d'igualtat. És a dir, que el fet de ser una dona de 30 anys em pot fer perdre oportunitats de treballs per als quals estic ben qualificada.

Al cap de dos dies em van trucar de l'empresa i em van comunicar que finalment no sóc la candidata adequada per a aquest lloc de treball i em pregunto: per què deu ser?